

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Historia Caini Et Abelis, Notis Criticis, Philologicis, Historicis Et Theologicis Illustrata[e]\$nElektronische Ressource

**Fecht, Johann
Fecht, Gustav Friedrich**

Rostochi, 1704

VD18 10451528-001

§. XIV.

[urn:nbn:de:bsz:31-41839](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-41839)

per id testati. Neh. VI. 16. Ita, qui læto sunt animo, frontem gerunt exporrectam, oculosq; & ora ad cœlum protensa.

§. XIII. Adv. 7. *Si bene feceris, Seetb.*) Tam dubia totius hujus loci sententia interpretibus cum Judæis, tum Christianis visa est, ut vix unus cum altero concordet gerat amicitias. Id facit insueta illa constructio & elliptica vocis פָּנָיו positura, Infinitivo præterea pro nomine usurpato. Itaque, *si bene feceris*; alii generatim, si recte feceris coram Deo, alii, si recte obtuleris sacrificium animo puro atque illibato, inque Messiam directo; פָּנָיו, alii, erit ablatio peccati, opposita custodiæ peccati, de qua postea, ut *D. Seb. Schmidtus*; alii, erit remissio, ut *Ben Melech*, alii, erit exaltatio, nempe faciei, *du wirst GOETZ und Menschen getrost unter Augen gehen und dich alles liebes und gutes zu ihnen versehen* / ita *Varenius & Pfeifferus* in *Dub. Vex.* & ex Ebræis *Ramban & Aben Ezra*.

§. XIV. Adv. eund. *Si non bene feceris, peccatum cubat ad ostium.*) Quod nempe te canis ad instar perpetuo irrequietum, animo turbidum, vultu demissum, reddet. Ut adeo mirum non sit, te mox in iram adversus fratrem exardescere, mox Deo ipsi obmurmurare. Jucunda videtur circa hæc verba sententia *Jo. Lightfooti* in *Chronico temporum & Observationibus in Genesin*, qui his verbis loci sententiam repræsentat: *Si bene egeris, futurum est, ut certò sis acceptus. Et quamvis non egeris bene, tamen רבץ הסאת לפתח הטהור, adjacet foribus victimæ, quam possis pro peccato offerre, adeoque spes veniæ erit, mox te pœniteat.* Notat autem & vocem: פָּנָיו frequenter pro sacrificio pro peccato accipi, & sacrificia
ad

ad januam tabernaculi consuevisse adduci; DEUM etiam è cœlo venisse, non dejecturum Cainum, sed è dejectione eum erecturum. Dubitare tamen quis possit, utrum Deus verbis ex incognito tum temporis more & multis post seculis nato desumptis, quæque adeo intelligere ipse non poterat, Cainum fuerit allocutus? Nec est, quod excipias, Mosén sui temporis mori verba attemperasse. Quid enim hoc opus habebat? Cum si iis verbis, quibus ipse DEUS fuerat usus, Divinam mentem repræsentasset, peræque perspicue fuisset locutus. Nec verò solatio erigendus erat Cainus, qui pœnitentiam nondum egerat, sed ostendendum potius, quod injustè fratri irasceretur ob favorem huic exhibitum, cum si eadem animi bonitate gauderet, causam tristitiæ aut indignationis nullam esset habiturus, si verò in peccatis perrecturus, mirum non foret, si peccatum irrequietos animi motus velut latrando in eodem esset excitaturum. Quæ longè aptissime connectuntur. *At verò ad se solum tuumque arbitrium redit desiderium ejus.* Suffixum masculinum, quod non videtur referri posse ad אִשָּׁתָא fœmininum (quam hanc ipsam vocem masculini generis esse cum Petro Martyre, quem refellit Tarnovius, scribat ad h.l. Castalio, tolerabilius fœmininum ponendo masculini אִשָּׁתָא rationem habitam fuisse, Mercerus, eo quod peccatum primò infirmum sit, sicut fœmina, sed postea ut masculus invalescat, ceu ex Bereschith Rabba ostendit Chr. Caribwrigthius in Mellificio Ebraico, Bibliis Criticis annexo) effecit, ut plurimi magnique nominis Philologi, Judæi pariter & Christiani, referrent vocem ad Abelem, hoc sensu: sed quid tu, Cain, conquereris de fratre tuo, quasi observantiam erga te primogenitum

D

exueret,

dius, ad רבץ, *cubans*, referunt. Nempe canis ille pravae concupiscentiæ ante ostium cubans, in tua potestate est, utrum in flagitia & scelera portam ei aperire, an verò dominium, quemadmodum poterias & deberas, exercere adversus eundem velis.

§. XV. Ad v. 8. *Et dixit Cain ad Abel.*) Supple: הַרְבִּיּוֹת הָאֱלֹהִים, *res illas*, à DEO sibi revelatas. Percommode enim exprimit *R. Abendana*, quid dixerit Cain

Abeli: וַיֹּאמֶר רָחוּק שֵׁנָה לְמַדָּה שֶׁהוֹכִיחוּ הוֹי עַל אֲוֵרוֹתָיו כִּדְּי שִׁיחֲשׁוּב הַבְּרָא שֶׁכָּבַר סָרַח עֲבָרָתוֹ מִסֵּנוּ וְכֵן הִירָא שְׁחוֹנָה לְמַדָּה נִשְׁמַר וְכִאֲשֶׁר מֵצָאוּ בְּשִׂרְהוֹ יַחֲדָיו הִרְגָה, *nec incredibile est, quod dixerit ipsi, quomodo increpaverit ipsum DEUS propter ipsum, (Abelem) ut cogitaret Abel, quod jam recesserit ira ipsius ab ipso & ita factum fuit, quod sibi ipsi non caverit & postquam ipsum invenit in agro solum, occiderit ipsum.* Ut enim clandestinum suum consilium de removendo ex medio fratre suo quacunque arte contegeret, omnino fuerat opus, ne frater adversus insidias sibi structas paratis armis telisque vel fratri occurreret, vel eundem præverteret. Hypocriti igitur utendum sibi esse non immerito ratus est fingendumque, reprehensum se haud leviter à Deo, quod hæctenus inimicitias adversus ipsum gesserit, frater adversus fratrem, velleque posthac, mutato in melius animo, omni amicitia Abelem demereri, ut pari gratiæ suæ signatura sacrificia posthac sua dignetur DEUS, neque ob contemptum sacrificii sui in reliquorum omnium suorum fratrum contemptum amplius adducatur. Hoc enim modo securum Abelis animum, nihilque periculi sibi timentem, reddidit, ut tuto crederet, se semetipsum corpusque suum in